

Número musical

Acte 1r

Sempre s'havia trobat a gust al món de l'espectacle i, tot i no ésser una gran artista, havia aconseguit, amb una bona planificació i dedicació, que els seus números tinguessen molta qualitat i que la gent, mitjançant els aplaudiments, li reclamés més temps d'actuació. Tot el muntatge l'atreïa molt, però se sentia especialment nerviosa i impressionada en dos moments. Un es produïa quan el mestre de cerimònies, sobre el qual s'havia projectat un potent i redó focus blanc i l'atenció muda de tot el públic a la foscor, anunciava, després d'un insistent redoblament de tambor, el nom d'ella i de la funció; l'altre s'esdevenia quan s'esvanià lentament aqueix llum i s'il·luminaven de sobte dos grans focus, un blau i un roig, els quals, suspesos a bastant distància l'un de l'altre a la part més alta de l'envelat circense, on s'havien concentrat ara les mirades de la gent, seguien les seues evolucions acrobàtiques.

I ara torna a ésser allí dalt, sobre la corda fluïxa. Els primers minuts han deixat molt a desitjar. Les titubants passades que hi ha fet, amb una llarga barra de ferro a les mans, han estat espectaculars, però no prou per a arrancar de les fosques graonades ni els forts aplaudiments usuals ni cap «oh!» admiratiu, perquè el fingiment de caiguda no ha estat així, sinó real; i se n'han adonat. Per tal de compensar l'error anterior, intenta ara un número musical que agradava a grans i menuts. Ha agafat la trompeta i ha començat a tocar «Els ulls negres» amb un ritme que invitava a taral·lar-la i acompanyar-la amb un rítmic batimans. No li importa que a penes se n'hagen apercebut, però, com ja és habitual des de fa unes setmanes, vol acabar prompte. Té ganes d'eixir i d'anar-se'n de la pista, encara que siga escurçant l'actuació.

Acte 2n

Mentre es retira, encara pot oir els aplaudiments —d'ànim més aviat que de reconeixement— que el públic li ha dedicat. A poc a poc, però, es van esmoreint a mesura que ix del circ i s'allunya vers el seu habitacle, un poc més apartat de la pista que els altres.

Obrí la porta i, a continuació i ràpidament, la tanca amb clau, sense esperar tampoc avui cap ram de flors. Després, seu davant d'un espillet envoltat de bombetes menudes de diversos colors suaus i alegres, i prem la claueta. Tot seguit, el vagó s'inunda d'una llum tènue i acollidora, íntima; i un rostre de pàl·lida apareix, com per art de màgia, sobre l'espill.

Lentament aleshores, en el silenci i la solitud de l'habitatge, es lleva, primer, el barret cònic morat i la perruca rossa; després, es trau el nas de plàstic, roig i redonet; finalment, absent i mirant més enllà de l'espill, va desmaquillant-se.

Acte final

Quan sobre la cara a penes li queden restes de colors blanc, roig i negre, s'apropa una capsa blava, d'on extrau curiosament i tendra una carta que torna a llegir.

En acabar, torna a desar-la-hi i, sobre la còmoda càlidament il·luminada, plega els braços, els quals, a manera de coixí tou, acullen la seua melangiosa faç.

I roman així, adormint-se, mentre inconteniblement li llisquen, silencis, unes llàgrimes per les galtes i una melodia delicada i dolça surt d'aquella capsa blava.